

Р Е Ш Е Н И Е

№ 69

гр.Перник, 09 юни 2010 г.

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

Административен съд - Перник, в публично заседание на девети юни две хиляди и десета година в състав;

ПРЕДСЕДАТЕЛ: СТЕФАН СТАНЧЕВ

СВЕТЛАНА ДИМИТРОВА

Членове:

ЕМИЛИЯ ИВАНОВА

при секретаря Т.М. и в присъствието на прокурора Стоилова, като разгледа докладваното от съдията СТАНЧЕВ к.н.а.х.д. № 66 по описа за 2010 година на Административен Съд - Перник, за да се произнесе, взе предвид следното :

Производството е по реда на гл. XII от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН.

С решение № 155, постановено по н.а.х. дело № 67/10 г., по описа на Районен съд - Перник е потвърдено наказателно постановление № 2139/09-X1.2009 г. на началник сектор ПП - МВР - Перник, с което на С.К.К. *** е наложено административно наказание глоба в размер на 150 лева на основание чл. 82, ал. 1, т. д от ЗДвП, както и лишаване от право да управлява МПС за срок от един месец и отнемане на седем контролни точки. От решението на РС е останал недоволен С.К., който, го обжалва пред Административен съд Перник. В немотивирана касационна жалба се поддържат оплаквания за наличието на касационни основания - неправилно приложение на материалния закон и допуснати съществени процесуални нарушения. Иска се отмяна на атакувания съдебен акт, както и отмяна на наказателното постановление.

Ответникът по жалбата не изразява становище.

Представителят на Окръжна прокуратура дава заключение, че касационната жалба е неоснователна и решението на районния съд следва да остане в сила.

Административен съд - Перник, като взе предвид доводите и становищата на страните, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в срок, от страна в административно наказателното производство. По същество е неоснователна.

На 29-X.2009 г., касационният жалбоподател е управлявал МПС в гр. Перник. При извършена проверка от контролните органи и измерване скоростта на управлявания автомобил се констатираше, че жалбоподателят при ограничени на скоростта важаща за населено място, в частност - гр. Перник - 50 км/ч се е движел с 86 км/ч. На място бил съставен АУАН, на което по реда на чл. 44 ал. 3 ^{от} ЗАНН жалбоподателят е отразил, че няма възражения по установеното нарушение.

В хода на производството пред РС Перник, по формулирано доказателствено искане в жалбата до въззивния съд е изисквана справка за техническата годност на техническото средство, с което контролните органи са измерили скоростта на управлявания от К. автомобил. Както е приел районен съд, наличието на годно и технически изправно средство не поставя под съмнение величината на скоростта, дала основание за съставянето на АУАН, както и издаването на НП.

При оформяне на преценката си, дали да издаде наказателно постановление, въз основа на редовно съставен АУАН, административнонаказващият орган се основава на фактическите констатации, установени в акта, които при условията на чл. 189, ал. 2 ЗДвП и в рамките на производството по налагане на административни наказания се считат за верни до доказване на противното. От друга страна, по силата на чл. 14, ал. 2 НПК, вр. чл. 84 ЗАНН в съдебното производство тези констатации нямат обвързваща доказателствена сила. В тази връзка, съдът е длъжен, разглеждайки делото по същество да установи, чрез допустимите доказателствени средства, дали е извършено административното нарушение и обстоятелствата, при които е извършено (чл. 13 НПК). Нарушителят обаче не е ангажирал доказателства, които да опровергават отразените в АУАН констатации. В жалбата си също не е изложил конкретни доводи за незаконосъобразност на НП. Следва да се приеме, че фактите, така както са изложени в АУАН и в НП са проверени от съда обективно, пълно и всестранно, при положение, че оспорващият НП не е проявил каквато и да било активност, за да оспори обстоятелството, че в населено място, при ограничение на скоростта от 5° км/ч., въведена със законовата разпореда на чл. 21 от ЗДвП е управлявал автомобила си със скорост 83 км/ч. Това обстоятелство се установява по безспорен начин и от АУАН, срещу който не е изложил възражения в момента на връчването. Действително актосъставителят, който е констатирал нарушението с радара, както и свидетелите - присъствали при констатиране на нарушението са единни за датата и мястото на установяване на нарушението. При наличие на установена от годно техническо средство скорост на движение, възприятията на возещия се с нарушителя свидетел се кредитират като изолирани, което е обоснован извод на съда.

Разпоредбата на чл. 21, ал. 1 ЗДвП забранява на водачите на МПС от категория "В", каквото е процесното, при избиране на скоростта си на движение да превишават определената по закон скорост на движение в населено място. Нарушаването на тази забрана е обвързано с налагане на административно наказание "глоба" в размер на 150 лв. и на лишаване от право да се управлява МПС за срок от един месец, на основание чл. 182, ал. 1, т. 4 ЗДвП.

При неоспорени факти, изложени в АУАН отговорността на жалбоподателя е ангажирана в съответствие с материалния закон. Актът за установяване на административното нарушение отговаря на изискванията на чл. 40, чл. 42 ЗАНН, а НП на тези, установени в чл. 57 ЗАНН.

Настоящият състав установи, че фактическо оспорване на доказателствената сила на АУАН не е извършено, което е наложило районен съд да се съобрази с констатациите, неоспорени по реда на обратното доказване от въззивника и да постанови законосъобразен съдебен акт.

Изложеното налага да бъде оставено в сила обжалваното решение на районния съд. Не се констатира касационни основания за отмяна на съдебния акт.

Настоящият състав отчита, че неправилно районен съд възпроизвежда в

мотивната и диспозитивната част наказателното постановление и в частта, с която са отнети контролни точки. Отнемането на контролни точки е различно от санкцията по чл. 182 от ЗДвП, без значение в кое от предложенията на тази разпоредба. Отнемането на контролни точки не фигурира нито сред принудителните административни мерки, нито сред наказанията по ЗДвП (гл. VI и VII), което потвърждава извода за различната им правна същност. Отнемането на контролни точки не е санкция, която би подлежала на самостоятелно обжалване, а фактическо действие с контролно-отчетен характер, което изпълнява предупредителна (по отношение на водачите) и информационно-статистическа, (от гледна точка на контролните органи) функция. Контролни точки се отнемат само въз основа на влязло в сила наказателно постановление, а единствена възможност за евентуалното им възстановяване, е неговото успешно обжалване и отмяна на наложеното наказание. При отнемане на контролни точки съответният административен орган действа в условията на обвързана компетентност, като поведението му се предопределя от факта на налагане на наказание за извършеното нарушение. По тези съображения, касационният състав смята за излишно повтарянето на част от наказателното постановление в съдебното решение на административна санкция, не подлежаща на самостоятелен съдебен контрол. По тези съображения, съдът

Р Е Ш И

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 155, постановено по н.а.х. дело № 67/10 г. по описа на Районен съд - Перник.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: /п/

Членове: /п/